

Kéri Krisztián

Az álom, mi valóra válik

Néztem a naplementét, vártam, hogy látszólag alábukjon a nap korongja, az erdő fáinak csúcsához érven. Gyönyörködtem a fény játékában, ahogy a narancsszínű felhők lassan búcsúznak, s fölöttük a türkizkék égbolt még rámosolyog a földre. Kiskertem sarkában üldögéltem, kedves fűzfám mellett, ki az évek során hatalmasra nőtt. Terebélyes koronája szerteágazott, vékony vesszői a földet simogatták. Mosolyogtam, egy emlékkép villant elő bennem egy filmből. Imígyen üldögéltem, miközben gondolataimba révedtem. A szabadságra gondoltam, gyermekkoromban álmodoztam róla, hogy egyszer majd valóra válik minden álmom. Sőt, még inkább felnőtt fejjel vágyakoztam érezni valami vad, szabad érzést, mi néha-néha megérinti az embert. El-elkapja egy röpke pillanatra, de megtartani csak egy szempillantásra tudja. Utána a vágy marad, mi lassan elhalványul. Aztán a semmiből jön, mint kósza szellő, újra megérint, megdobogtatja szívedet, érzed, szárnyalnál, de nem tudod, hogyan tedd. Miközben ezeken törtem a fejem, lassan egyre mélyebb állapotba kerültem. Éreztem, elillanok, tovaszálok, mint a hajnali köd, mely lassan beborítja az erdei tisztást, s pillanatok alatt eltűnik, mintha sosem lett volna.

Tudtam, ismét megtörténik velem, hiszen megmondta, hogy folytatjuk. Éreztem őt magamban és mindenütt körülöttem. Üdvözöllek Istenem.

– *Köszöntelek, barátom. Jó, hogy újra itt vagy. Új kalandok várnak rád. Készen állsz?*

– Igen, teljesen kész vagyok, vigyorogtam. Hová megyünk?

– *Elviszlek a paradicsomba, a föld eredendő állapotába, ahol a szabadság, oly édes, mint a méz, s oly tiszta, mint az élet vizének forrása. Ott, megtapasztalhatod, mit szabad érzésnek hiszel, és vágyakozol átélni azt. Gyere velem, jöjj, csak jöjj, bátran.*

Elengedtem magam, valamiféle örvénybe kerültem, örült sebességgel zuhanni kezdtem. Egy erdőben ébredtem, lassan kinyitottam a szemem, hatalmas fák között voltam. Éreztem valamit, de nem tudtam szavakat találni rá. Tudatom kitisz-

tult, élek, élek, élek, a levegő friss, tapinthatóan jelen van. Puha avar és mohaszőnyeg borítja a talajt. Elindultam, magamba ittam a láthatatlant, mi itt szinte kézzel fogható.

– Mi ez az érzés Istenem?

– *Az érintés, melyet tapasztalsz, a forrás mindenütt jelenvaló VAGYOK érintése.*

Ez, ez annyira fantasztikus, édes, jóóóóóóó. Tiszta örömet éreztem bensőmben. Valami feszít belülről, nyughatatlanul birizgál, annyira, hogy majd szétvet. Futni szeretnék, rohanni.

– *Fuss, csak fuss,* – kiáltotta. Én pedig futottam, éreztem átjárja a testemet az erő, sebesen rohantam. Meghajtottam fejemet, így köszöntöttem az erdőt, a fák bólintottak koronáikkal, szellő remegtette meg leveleiket. Körbe-körbe pörögtem, élveztem a szél játékát. Annyira jó itt.

– *Ez még, csak a kezdet barátom. Légy bátor, merd átélni, mit neked szántam, s nem csak neked, mindannyiótoknak. Nézz a szívedbe, lásd, mit szeretnél elérni, majd képzeleted szárnyain váltsd valóra az édes álmot. Láthatod a földet paradicsomi állapotában. Emeld fel hozzá a jelenlegit, egy magasabb létállapotba, gyertek velem gyermekeim, társaim, emeljétek Földanyátokat a földi paradicsom rezgésállapotába. Mire vártok, a csoda nem magától születik meg. Tennetek kell érte, vedd elő ember tarsolyodból a csillagok porát, s hintsd szét álmaid útján. Meglásd ha szívből szórod szét a szeretet magjait, kivirágzik a föld, melyen éltek. Tedd félre büszkeséged, vesd le vasálarcod és a vastag páncélt, mit gondolataid árnyas oldalával teremtettél magad köré. Nézd most tenmagad, tekints önmagadra. Nézd szép ruhádat, fényből szőtt köntösöd, színes köpönyeged. Nézd tested kecses vonalát, kissé áttetsző, könnyű és erős. Nem voltál más sosem, csak eltakarta személyiséged, tiszta formádat.*

– Ó Istenem, hát tényleg ilyen az ember?

– *Óh, gyermekem, még semmit nem láttál. Fizikai formádon túl, több vagy, mit legmerészebb álmaidban elképzelni tudnál.*

– Elmondod? Ugye elmondod?

– *Igen, elmondom, de előbb, nézz szét még egy kicsit, ne légy türelmetlen.*

Tovább mentem, kiértem az erdő szélére, elém tárult a táj szépsége. Végtelen mező, a szél simogatta a fűtengert, szinte ragyogott az élet. Befutottam és csak szaladtam, lefelé fordítottam tenyereimet, becsuktam a szemem és megérintettem a fűszálak bóbitáját. Boldogság járt át.

– *Menj tovább, menj, menj!*

Kiértem a mező szélére, egy magaslaton álltam, alattam a tenger. A sziklafal szélére ültem, és csak néztem a végtelen nyugalmat árasztó vizet. Olyan csodás itt Istenem, legszívesebben repülnek veled.

– *Akkor hát? Gyerünk, mi tart vissza?*

– De hát, nincs is szárnyam.

– *Ne légy hitetlen, hisz olvashattad, hegyeket mozgathattok meg, és még többre is képesek vagytok. Legyen hited, s engedd szabadjára szíved dalját.*

Kiálltam a sziklapárkány szélére, szívem örülten kalapált, kivártam a pillanatot.

Ugrottam!!!

Ordítottam, éreztem, ahogy a szél felkap, Zuhantam, de tudtam, hogy repülök.

– Istenem, repülj velem!

Nem szólt, a szavak itt már értelmetlennek tűntek. Mindenütt éreztem jelenlétét, testem elhagyta fizikai formáját. Együtt voltam vele.

– Táncoljunk a széllal Istenem –, s Ő a Teremtő, az egyetlen, táncolt velem. Összefonódunk, repültünk, egészen a tenger felszínét érintettük, a sziklákhoz csapódó hullámok között szárnyaltunk.

– *Gyere kedvesem!*

Mi történik? Csodálkoztam, különös érzéseim támadtak. Szívemből dallamok szökkentek a térbe, valami megváltozott. Rám mosolygott, láttam valahogy őt. Lelkem lángba borult, szívem örült, vad ritmusban itta magába az élet melódiáját. Megdöbentem, a legszebb női arc nézett rám a mindenségből. Lényem szerelemre lobbant, égi szerelem gyúlt bennem. Az ősi teremtés tüzeben égtem. Minden felborult, átértékelődött. Az Isten-nővel repültem, fel, egyre magasabbra.

– *Csodálkozol?*

– Nem tudom, mit mondjak.

– *Azt hitted férfi vagyok?*

– Valahogy úgy.

– *Nos, én nem vagyok sem férfi, sem nő, mégis mindkettő vagyok.*

ÉN VAGYOK a fény a lelkedben, a legtisztább érzésed, a legszentebb pillanatot.

ÉN VAGYOK a szeretet benned és körülötted.

ÉN VAGYOK az erő, mely egyben tartja a mindenséget, s alkotja azt.

ÉN VAGYOK a minden, és te vagy a minden, egy az egyben, szent egységben.

– Szeretlek Istenem.

– *Tudom – mosolygott –, én is szeretlek.*

Elolvadtam fényében, ebben a pillanatban, szerelmes voltam Istenbe, ez a legtisztább érzés a világegyetemben. Ebből a tisztaságból fakad a teremtetés öröme. Innen szabadul fel az anyag, a csillagpor, mi alkotja a bolygókat s a csillagokat.

Magasan voltunk, lenéztem a földre, láttam a teremtés eme csodáját, eredendő állapotában. Az egész bolygó egy összefüggő, teljes egységben élő, harmonikus rendszert mutatott. Tökéletes rendben erdők, mezők, folyók, minden fényvel telített. Városokat nem láttam, viszont, fantasztikusan rendezett kertek sokasága tárult elém. Ezek a kis szigetek megbújva a tájban, olyan helyeken állnak, ahol még teljesebb az energia. Itt élnek az emberek, ezekben a csodálatos életterekben, miket magához ölel a természet, s minden, mindennel egyé válva él. Az emberek teste áttetsző, szinte fényből álló, de mégis fizikai. Színek ragyognak körülöttük, valahogy belőlük árad, mindenkié más. Láttam, ahogy ragyog Földanya az ő szent szépségében, és megpillantottam a fény ébredését az emberekben. Tiszták, Isteniek, amilyennek teremtetete őket, minket az egyetlen.

– Szóval, akkor ilyen az ember? Most már elmondod?

– *Igen. Az ember, a legszentebb teremtetett lény a világegyetemben, tiszta és szeretettel teljes. Akiket ott látsz, mind ti vagytok, fényes, fénytesteitekben mely fizikai jelleget ölt magára. Ez a valóság vár reátok, de van ennél tovább is. Tiszta angyali fényesszenciák vagytok, s még tovább, egyre feljebb, az Isteni forrás középpontjáig, ahol, teljesen azzá váltok, akiből eredtek. Ti vagytok én. Az álmom valósággá vált formái vagytok. Isteni lények, kik benépesítették az egész világmindenséget. Most azonban gyere velem, mutatok, még valamit!*

Hirtelen gyorsultunk, a végtelen kitarulkozott, majd egyetlen pontba sűrűsödött. Éreztem innen árad ki a mindenek forrása. Semmit nem lát-

tam, mégis minden ott volt abban a pontban. Vártam, hirtelen felsejlett előttem az Istennő arca, lángba borultam ismét, mellette, vele, Istennek éreztem magam.

– Hol vagyok?

– *A szívemben vagy, innen árad ki a teremtfolyamat a térbe, a látható és láthatatlan világok összességébe. Jöjj velem, váljunk eggyé, hogy érezd!*

– Rendben.

Ebben a pillanatban, az Istennő és az Isten eggyé váltak bennünk, benne, bennem. Fényes szikrák lobbantak, az egyesülésbe beleremegett a mindenség. A teremtés vágya fizikai formába ömlött. Isten szívéből, a tiszta vágya szárnyain, álom született, mely gondolattá lett. Fénysugárként rohant, szétárulkozott, szétáradt. Szent erő vitte a szent lélek igéjét, s formálta szent szeretettel, fizikai formát öltő sűrűségbe. Világok születtek egy pillanat alatt, rendszerek képződtek, látszólag a semmiből. Isten formát öltött magára, álmát valósággá alkotta. Megalkotta önnön magából, legszentebb gyermekét, az embert.

– *Lásd gyermekem az egység lényegét. Nézd, mindez én vagyok és te vagy, rajtad, rajtatok keresztül tapasztalódik a létezés folyama.*

– Köszönöm e szentséget, Istenem.

– *Szívesen, társam.*

Láthatjátok a föld készen áll, ő tudja eredetét. Most már ti is kicsit átláthatjátok, átérzhetitek a jelentőségét az eljövendőknek. Kérlek titeket, szeretettel forduljatok egymás felé, tegyétek szebbé földanyátok! Merjetekek álmodni, meglátjátok, ez, az-az álom, ami valóra válik!

Ne féljetekek, ugorjatekek és repüljetekek velem, együtt táncolunk a széllel, szabadok leszetekek, mert azok is vagyatekek! Veletekek vagyatekek e szent küldetésben, ugye tudjátatekek? Érzitekek már, hát nem látjátatekek? Láthatekek engem, csak nézzetekek a fátylon túlra. Nézzetekek a szíveteken keresztül! Nos?

– Látlak téged, Istenem.

– *Én is látlak téged Isteni társam, s látlak mindannyiotekat.*

Így búcsúzott, s közben mosolygott.

* * *

Csendes őszi délután volt, selymes napfény ragyogta be a tájat. A fák levelei aransárgán és egyéb pompázatos színekben adták tudtomra,

megérett a föld a megújulásra az évszakok és korszakok örök kozmikus körforgásában, de előtte az elmélyült pihenés időszaka következik, felkészülés az örökkévaló tiszta fény fogadására, a tavasz arany korszakának befogadására.

Kiskertemben üldögéltem s ekképpen idéztem meg magamban az örökkévalót. Nagyon vártam őt, bár tudtam eljő ismét a pillanat, hogy együtt repüljek vele. Gondolataim cikáztak még egy darabig, de lassan kitisztult bennem minden. Hirtelen lelassult az idő, ökönyálfoszlányok lengedeztek a légben, s csendes, röppenő mivoltukban elakadtak az aranyló lombok között. Elcsendesült a természet, kiélesedtek a kontrasztok, a fény különös varázslatos táncba kezdett, örvénylett, hömpölygött, mint vad folyam, majd lecsendesült, mint szelíd folyó. Éreztem hív, vonz magához, engedtem hát hadd öleljen át, ragadjon magával. Szédítő utazás vette kezdetét, majd hirtelen megállt. Teljes volt a csend, a semmiben voltam, de éreztem a mindenben vagyok. Tudtam, éreztem őt, teljessége jelen volt bennem és körülöttem.

– Köszöntekek Istenem.

– *Üdvözöllek társam, jó hogy jöttél. Vártalak ám, hogy újra elkalandozzunk időn és téren át a végtelen országútján, hogy ismét megosszam veled az örökkévalóság titokzatos és állandóan változó folyamatának eseményeit.*

– Köszönöm neked, nagyon várom a kalandot, és nagyon vártam, hogy újra együtt legyünk, legalábbis ebben a formában is.

– *Nos, felkészültél? Mehetünk?*

– Igen készen állok.

Alighogy kimondtam, magával ragadott, beleolvadtam, sodródtam ebben a megnevezhetetlen szeretetfolyamban.

– *Megjöttünk.*

Nem is tudom, hogyan írjam le, ott álltam valami előtt, egy gyönyörű forrás volt, ami semmiből tűnt elő, nem láttam, hogy kezdete lenne, mégis megjelent, ott volt a térben, kitöltötte azt, majd végeláthatatlan folyamként zúdult bele a minden-ségbe.

– Hol vagyunk Istenem?

– *Az idő kezdeténél vagyunk, az idő forrásánál, itt ömlik bele a térbe és a fizikaiságba az időnek nevezett folyamat. Megalkotva a káprázat s az illúzió közegét számotokra, miben kedvetek szerint fejlődhetetekek, s hosszú-hosszú utakat bejár-*

va juttok egyre előrébb lelki fejlődésetek rögzös útján. Amint láthatod az idő forrásából ömlik ki s hőmpölyög tova az életidők folyama, messze kanyarogva a fizikaiság síkján. Több részre szakad, végtelen ágú mindent magába foglaló hálózatban, folyamatosan változva. Az alfa pont az alkotó kezdet pillanatából fakad ki, s teremtő közeget hoz létre, melyben létrejön a fizikai világok sokasága. Végtelen számú lehetőség és kifogyhatatlan energia van itt jelen. Galaxisok, s benne rengeteg bolygó kínál lehetőséget az életidők kitöltésére, ki-ki a neki megfelelő rezgésmintázatú és szintű világot választja. No de ne fussunk ennyire előre, jöjj velem, menjünk tovább, sok mutatni valóm van még.

Tovalibbentünk, egy különös alagútban találtam magam, minden energiából volt, mégis látható és szinte tapintható. Színek és formák különleges egyvelege, az alagút fala különleges örvénylő energiamintázatokból állt, néhol pedig mintha kis ajtók vagy kijáratok lettek volna. A belsejében állandó folyamként száguldott az erő.

– Hol vagyunk?

– Ez itt az idő alagútja, benne folyik az élet folyama, innen nyílnak kapuk az idősíkokra. Itt választják ki a lelkek melyik időben és melyik világban akarnak inkarnálódni. Várj türelemmel és figyelj!

Hirtelen apró fénykapu nyílt az alagút falán, rajta egy csodás fénylény jelent meg, rám mosolygott, majd belevetette magát az időnek nevezett folyamat kezdetébe, kicsit szemlélődött, majd kiválasztott egy kijáratot, s kilépett rajta. Meglepve néztem, lassan kezdtem érteni, na, nem nagyon, de azért egy aprócskát.

– Honnan jött és hová ment, – kérdeztem möhón?

– A felsőbb világokból jött, mely szorosan kapcsolódik az idő alagútjához. Majd kilépett az egy szinttel lejjebb lévő asztrális síkra, mely szintén szoros kapcsolatban áll az idő alagútjával és szervesen kötődik az általad ismert fizikai világhoz is. Itt minden mindennel összefügg, lényeged lassan, csökkentve energiaszintjét és rezgéstartományát beleszületik a fizikaiság káprázatos világába, hogy ismét visszatálhasson önnön magához, vagyis végeredményben hozzám.

– Annyi minden van itt és annyi kérdésem van, nem is tudom, mit mondjak.

– Nyugalom, ne zavarodj össze, majd én, vezetlek, te csak figyelj és írj!

Figyelmem elkalandozott, lelkek jöttek és mentek össze-vissza kalandoztak az időben, s mindez egy szempillantásnak tűnt az örökkévaló folyamatban, állandóan nyíltak a kapuk oda-vissza, mint egy váróteremben ahol nyüzsögnek az utasok, mindegyik kiválasztja a neki megfelelő út-irányt, majd felszáll a megfelelő vonatra, mely elviszi céljához a születéshez.

Ő várt rám türelemmel, nem sürgetett, csak mosolygott mennyire elbambultam.

– Jó a hasonlat a vasútállomással, vannak lelkek, akik felsőbb világokból inkarnálódna s vannak, akik az alsóbb szintekről születnek újra, de mindenképpen belépnek az alagútba. Összetett és hosszú folyamat lenne mindezt leírni, ezért lépünk tovább, most egy különleges kapuhoz viszlek.

Tovasodródtunk az élet folyamának energiájában, megváltoztak a színek, felgyorsult minden, szinte tapintható feszültség keletkezett, izzott az energia. Különös kapuk előtt álltunk. Néztem az egyik kaput, úgy vonzott, mint a mágnes, szinte delejes erővel magához. Tiszta fényben ragyogott, földöntúli ibolyaszínben vibrált benne az energia. Kérdeztem sem kellett, már jött is a válasz.

– Ezek különleges kapuk, csak azok a lelkek léphetnek be, akik már elérték fejlődésük azon szintjét, hogy képesek befogadni Isteni énjük tiszta energiáit, ezen kapu nem az újraszületések váltakozásával van kapcsolatban, hanem a fizikai testben élő emberi és immár Istenivé váló lélek átalakulásának kezdeti lépcsőfoka előtti pillanatban vagyunk. Nos, ez itt a lehetőségek kapuja, a még emberi testben élő lélek itt dönthet arról, belép-e ezen a misztikus kapun, feladva személyiségét, átadva ezáltal önmagát valódi isteni énjének, hogy feltárujanak előtte legbensőbb titkai. Ez a döntés egyszerre történik a fizikaiságban, s egyszerre különböző felsőbb szinteken. Mikor úgy döntesz, belépsz, feltáru előtted az átjáró. A lehetőségek kapuján keresztüllépve vezet az út a titkok ösvényére, ahol megtalálod belső bölcseségedet, s a hazafelé vezető utat. Jöjj, velem átlépünk, kicsit felturbózzom az energiáidat, földiesen kifejezve, hogy beléphess.

Beléptünk, különös utazás vette kezdetét, ahol az emberi én érzése idejemúlttá válik s

elveszlik valahol az idő köntösének apró redőiben. Végtelenség érzése járt át, csodás misztikus utazás, ahol levettem magamról álarcaimat, miket eddig magammal hordoztam. Nem volt itt helyük ebben az isteni megnyilvánulásban, személyiségnek hitt energiamintáim lefoszlottak rólam, mint szakadt rongyos ruhák, helyette fényből szőtt köntösöm átragyogta belső fényem tisztaságát.

– *A titkok itt feltárulkoznak előtted valódi önmagaddal kapcsolatban, s már-már nem emberi szemszögből nézel önmagadra, hanem isteni fényed, felsőbb tudatosságod tisztasága kezd átragyogni rajtad, e képességed fizikaiságodban is megmutatkozik. Mondanivalód megváltozik, gondolataid tisztábbá válnak, már nem befolyásol környezeted milyensége és minősége, mert amit adsz az már a forrás tisztaságából fakad. Lassan haladsz a titkok ösvényén s utad során egyre tisztábbá válsz, mivel egyre inkább azonosulsz isteni önvalóddal, ezáltal egoista akaratodat teljesen a háttérbe szorítva az isteni akarat színterére lépsz át, majd lassan megérkezel a következő állomásra.*

– *Nos, itt is vagyunk barátom.*

Egy csodálatos fénykapu előtt álltunk, mely egy hatalmas barlangba vezetett.

– *Ez a kapu az Isteni bölcsesség csarnokába vezet, ahol a bölcsesség barlangjában találsz magad. Itt a mindentudás rejtelmes igazsága rejteződik. Aki ide be tud lépni az már elérte a legmagasabb fokozatokat, hosszú utat tett meg idáig, tapasztalataiból merítve, megmártózik az isteni bölcsesség energiájában. Magában hordozza a tudást, a legfelsőbb igazságról, s mindezt át is tudja adni embertársainak, segítve ezzel fejlődésüket hosszú rögös útjaikon. Itt tartózkodásod alatt egyre fokozódó energiákban részesülsz, melyek felkészítnek a végső valóságok felfedezésére, megélésére. Jöjj, menjünk még egy lépést!*

A barlang végénél különös tisztaságú és féhérségű fényt pillantottam meg, ez is egy átjáró, gondoltam.

– *Igen jól gondolsz, ez is egy kapu, kapu az örökkévalóságba, kapu a végtelenbe. Nos, kíváncsi vagy mi van mögötte?*

– *ÖÖÖ, hát hogyan lennék kíváncsi.*

– *Akkor gyere, ne torpanj meg itt!*

Átléptünk, a végtelen mindenség legfelsőbb peremén álltunk, innen, mint egy csodálatos min-

denen átívelő, mindent magába foglaló energiafolyamként ömlött a végtelenbe egy csodás forrás.

– *Az élet forrásánál vagyunk barátom, ez fenntartó és mozgató ereje mindennek. Ez a pont vagyok Én és ez a pont vagy te is, innen ered minden, és ha jól megnézed innen ered az idő forrásába az élet energiája. Az élet forrása a fenntartó, az idő forrása az alkotó energiákat táplálja. Mikor ide eljutsz, azonossá válsz velem, elérkezel a kiindulási ponthoz, itt már nincs te és én. Nincs itt sem és ott sem, nincs tér és nincs idő. Egyszerűen csak a jelenvaló és örökkévaló tudata van annak, ami van. A vanságban leledzel. Az élet forrása vagyok, beleömlök tiszta energiaként a mindenségbe, részekre osztva magamat, beleolvadok az idő játékába. Elfeledve ki is vagyok, lassan visszatérek önmagamhoz, hogy ismét elindulhassak örökkévaló utamon. Táplálom az időket és az időtlenséget, mert vagyok, aki vagyok.*

Lenéztem a végtelenségbe, spirális folyóként emelkedett felfelé az élet folyama az idő alagútjában, belőle pedig megannyi életút, ösvény ágazott el kesze-kusza valahogy mégis rendezett sokaságban, s mind-mind felfelé törekedett, mindegyiken járta valaki életének útját, tapasztalt, fejlődött. Mindebbe az óriási rendszerbe pedig beleömlött az élet forrásának energiája, táplálva, fenntartva az idő síkjába letranszformálódott rendszert, mindezek felett, további téren és időn túli dimenziók kapcsolódtak az idő világához amiket megnevezni sem tudnék, nemhogy leírni. Talán majd egyszer eljutok oda is, és írok arról is.

– *Igen barátom ezekről a világokról, vagyis energetikai rendszerekről is tudomásotok lesz, de ez már egy másik történet. Mikor majd eljuttok fejlődésetek útján a lehetőségek kapujához, nehogy kihagyjátok a lehetőségét a belépésnek, járjátok végig a titkok ösvényét, s töltekezzetek fel a bölcsesség barlangjában, az élet forrásához lépve pedig igyatok annak vizéből, mert aki iszik, nem ismeri többé a halált csak az örökkévaló életet, ő maga válik forrásává a tiszta Isteni energiáknak. Ekképpen megélve, az idő síkján egy magasabb szintre emelkedik a folyamat az isteni körforgásban.*

– *Köszönöm Istenem ezt a csodás élményt.*

– *Én is köszönöm, hogy közelebb léptél felém s ez által valódi önmagad felé.*

Kéri Krisztián

Az élet ébredése

Ültem némán, merengve, a lemenő nap utolsó sugarait figyeltem. Gondolataim, cikázva rohantak bennem. Kiskertem távoli sarkában üldögéltem, itt építettem fel az én személyre szabott, kicsiny szentélyemet, mi azt a célt szolgálta, hogy alkotásra sarkalljon, vagy legalábbis kibillentsen, hét-köznapjaim zavaros gondolatforgatagából. Valami nem hagyott nyugodni, kislányom szavai jártak a fejemben, fogott egy piciny levelet és megmutatta nekem. Apa, ez egy kulcs, egy mókuskulcs, mellyel a mókusok titkos világába lehet átjutni. Emberi szem számára láthatatlan világba. Mily csodás és szárnyaló a gyermeki hit, képzelőerő, oly tiszta, felnőttek számára szinte már megfoghatatlan. Sokszor csak legyintünk, mert elfelejtettük az álmainkat, miket gyermekként álmotunk.

Mindeközben beesteledett, a csillagok milliárdjainak fénye, ráragyogott a földre, sóhajtottam egyet, úgy éreztem én is lehetnék újra gyermek, végre álmodhatnék valami merészet. Közelebb hajoltam egy kis fához, s letéptem az egyik levelét. Gyertyát gyújtottam, fényénél percekig bámultam a levélkét. Itt a kulcs, kulcs a titkos világhoz, mely közelebb visz az igazsághoz. Letettem az asztal lapjára, a gyertya fénye meglíbbent, lágy esti szellő borzolta meg a fák lombját, felkapta kis zöld barátomat és vitte-vitte, fel a magasba. Szemeim lehunytam, éreztem, valami csodás érzés magával ragad és visz fel, egyre csak fel, a végtelenbe.

Csend Csend és Csend.

– Hol vagyok? – Kérdeztem, s vártam a választ, mert éreztem nem vagyok egyedül.

– *Ott vagy ahol lenni szeretnél, pontosan ott.*

De, de nem látok semmit, és húúúú, a levél tényleg kulcs volt.

– Mi történik most? Jaj, elnézést és ki vagy te?

– *Tudod, jól ki vagyok, sokan keresnek engem, vannak, akik rám találnak, ha igazán szívből keresnek, és nem az eszüikkel próbálnak válaszokat alkotni mibenlétem felől.*

– Akkor te Isten vagy, de nagyon kerestelek már, olyan jó, hogy rád találtam.

– *Én is örülök neked, látod, a gyermeked képzelete által szőtt hídon, eljutottál hozzám, mert ő, még hisz a csodában, nem szab korlátokat, nem gyárt elméleteket. Mer hinni a varázslatban és a szívével lát, legalábbis addig, amíg el nem nyomják a technikai vívmányok rezgései, amikben nap, mint nap részesül. Vigyétek gyermekeiteket a természet energiái közé, lehetőleg minél többször, hagyjátok őket hinni a csodákban, sőt nektek sem ártana!*

– Annyi mindent szeretnék kérdezni tőled, oly sok mindenre kíváncsi vagyok. Mutass meg nekem mindent, legalábbis amit lehet.

– *Lassíts gyermekem, nyugodj meg! Mindent, nem mutathatok meg, egyrészt, mert nem értenéd, másrészt, nem is tudnád befogadni. Utad azon részéhez érteztél, amit előre elterveztünk, te és én. Most pedig gyere velem, mutatok valamit! Felkészültél?*

– Naná, alig várom, indulhatunk.

Még, ki sem gondoltam, máris ott voltunk az űrben, lebegtünk, néztük a földet, oly gyönyörű, annyira káprázatos színekben ragyogott. Vártunk, körülöttünk sötétnek tűnő állapot, de minden olyan étellel teli.

– Most mi lesz, mire várunk?

– *Figyelj, csak figyelj!*

Nem szóltam, csak figyeltem, ha Isten azt mondja, hogy pihi, akkor minek ellenkezzek. A távolból egy fénysugár közeledett, őrült sebességgel jött, a föld felé tartott, elszárgult mellettünk, gondolom fénysebességgel, én meg csak bambán bámultam utána.

– *Nos, barátom, mehetünk?*

– Utána, de hát utolérjük?

– *Ne hitetlenkedj, Isten gondolata gyorsabb a fénynél, sokkalta gyorsabb. Ideje lenne, hogy bízz bennem, hiszen nem azt ismételvegted állandóan, hogy legyen meg az én akaratom. Nos, akkor, mehetünk?*

Ekkor, átadtam magam neki, s a pillanat töredéke alatt a fényben voltunk, örületes sebességgel szárgultunk az űrben, mindeközben éreztem a kis fénysugár kacagva szállít bennünket. Leírha-

tatlan volt az érzés, nem érzékeltem a körülöttem lévő időt és teret, úgy éreztem fény vagyok és információkat szállítok magamban. Megérkeztünk a földre, szétáradtunk minden irányba. Éppen tavasz volt, megmelengettük a földfelszínt, de jó érzés, gondoltam éppen, mikor, nézőpontváltás következett be. Láttam, ahogy a napfény átmelengeti a földet, a benne nyugvó magocskák lassan életre kelnek. Éreztem ébredésüket, valahogy belelátam genetikai információikba. A fény sugar nem csak meleget adott neki, hanem egy kódolt információ csomagot közölt vele és a magban lévő genetikai kód kinyílt. Tudatára ébredt, szó szerint felébredt. Tudta mi a célja, mi a rendeltetése, mi vé fejlődik, s megkezdte földi utazását.

– Ez csodálatos, Istenem.

– *Látod gyermekem, egy kis magban is benne rejlik az élet csodája, közületek, mégis sokan azt képzelik, nincs mindezek mögött értelem és tudatosság. Láthatod a teremtés csodáját a magban, ott van benne a vágy, a gondolat, a szeretet. Mindannyiótokban ott lakozik, ott lapul, egy kis magocskára. A fény, mely az információs kódokat tartalmazza, már beáramlott földanyátok terébe. A tudás, mely bennetek várározott, most ébred, kezd kiáramlani belőletek. Nemsoká kivirágoztok, kinyíltok és elkezdődik igazi utatok. Most azonban nézz körül, láss és érezz!*

Én pedig csak néztem és néztem a sok csodát, magamba ittam minden cseppjét. Éreztem a fákban keringő nedveket, ahogy az ágakba hatolnak s fel a gallyakba, mind-mind információk tömkelege áramlott a jelenvaló térben és azon túlról. Éreztem a rügyek örömét, hogy kibonthatják szárnyaikat, a leveleket, tudván, hogy tisztulást hoznak a földnek. Már az első pillanatban benne volt a termést teremtő öröm is, hogy táplálékául szolgálnak a földön élő embereknek és élőlényeknek. Mindez tudatos, élő, lélegző jelenlétként nyilvánult meg. Ott volt a fában és körülötte, része volt Istennek, de valahogy megvolt a saját lélek-része is. Mondhatom, hogy éreztem a fa lelkét, a fák népének csodálatos entitását. Éreztem még az esőcsepp örömét, ahogy megitatja a szomszéd földet, a növényeket és ebben az egyetlen cseppben, ott létezett a sziklákön átszűrődő tiszta élő víz csodája, a forrás kacaja, a patak csobogása, a folyó sodra és a tenger morajló hullámjainak hangja. Mindezek mellett egységben ott lebegett a víz

örök körforgásának szelleme, ami szintén egy volt Istennel.

– Ez, ez annyira szép, nem is tudom mit is mondhatnék.

– *Látod ez is az élet ébredése, a tavasz igézte és ígérete. Örülök az örömdnek, gyere, mutatok még valamit!*

Megint fent voltunk az űrben, ismét a földet néztük.

– Csodás volt, köszönöm.

– *Talán elég volt, hová lett a nagy lendület, hogy mindent tudni akarsz?*

– Nem is tudom, olyan meglepődöttség érzésem van.

– *Azért még mutathatok valamit?*

– ÖÖÖ, hát jó.

– *Gyere közelebb barátom, érezd, hogy egy vagy velem, s ha csak egy pillanatra is, de láss a szemeimen keresztül a világra.*

– Nem is tudom, hogy merjem-e?

– *Kishitűség, bizonytalanság, tedd végre félre, ezen érzéseidet!*

– Oké-oké, beleegyezem, hogy is mondhatnék nemet Istennek.

– *Mondhatsz, ha akarsz, erről szól a szabad akarat. Na, gyere már, mire vársz, hisz erre vágytál!*

Nos, ami most következett, azt csak halovány fogalmakba tudom leírni. Minden kitágult, az érzékelés képessége határtalan és végtelen lett, én és Isten összefolytunk, eggyé lettünk, mert öröktől fogva az is voltam és vagyok: EGY-VELE. Most mindezt éreztem, és ehhez foghatót nem lehet semmiféle földi szavakkal, érzésekkel kifejezni, teljességében. Én voltam abban a pillanatban minden, átérezhettem, hogy vagyok: VAGYOK AKI VAGYOK. Egyszerre voltam jelen a jelenben mindenütt. Ott voltam minden kézzel foghatóban és a megfoghatatlanban. A mindenség kitérülkötött, spirálisan tekeredett egymásba az univerzumok sokasága, valamilyen rend szerint, amit Ő, vagyis én alkottam. Legalábbis akkor ott ezt éreztem egyként vele. Igazság szerint a jelenlegi énem, akit énnek nevezek nem nagyon volt érezhető. Az én jelentése teljesen más formátumot mutatott. A föld különböző dimenziói ragyogtak, egymást különböző rétegekben fedve, szoros kapcsolatban egymással. Mindezen síkok egyre távolabb terjedtek és a többi bolygó síkjaival érintkez-

tek. Távoli csillagok energetikája láthatatlan szá-
lakon kapcsolódott a rendszer teljességéhez.
Minden-mindennel összeért s állandó folytonos
kölsönhatásban volt egymással. Mindezen ener-
getikai kapcsolódások között és benne ott volt Is-
ten mindent átható jelenléte, amivel azonosulni
tudtam. Befogadtam a befogadhatatlannak tűnőt,
szabadnak éreztem magam és végtelennek, annyi-
ra csodálatos érzés volt. Viszont azt is éreztem, itt
az ideje, hogy újra emberré legyek. Ő érezte ezt, s
újra az űrben voltunk. Azonban meglepetésként
ért, hogy a föld síkjainak rétegződését még láttam.

– Mik ezek a rétegek?

– *Különböző síkok, ott folyik minden, mit
életnek és halálnak gondoltok, éreztek, éltek át.
Egyik síkból a másikba léptek át, sűrűbből a tisztább
rezgésűbe és fordítva. Tapasztaltok és fejlőd-
tök ez által. Nézd a körforgást, mint a természet-
ben is láthattad.*

Láttam a halált, mint folyamatot, innen nézve,
oly egyszerűnek és természetesnek tűnt, mind-
eközben éreztem a Földanya jótékony szeretetét,
amint befogadja önmagába az eltávozott lélek testi
ruháját, ahogy az eggyé válik vele. Láttam te-
remtődés csodáját, miképpen két különbözőnek
tűnő sejt összeér. Genetikai kódok egyesülnek,
fényszálak születnek a térben és az időtlenségben,
hihetetlen kapcsolódások keletkeznek, s minden-
nél egyesülnek szó szerint mindennel. Éreztem a
két emberpár gondolati energiáját, amit kivetítet-
tek önmagukból, a vágyuk, a tiszta szándékuk, a
szívükben ott lakozó tiszta Isten esszencia kiáram-
lott és teremtő folyamatot hozott létre. Valahonnan
feltűnt egy jelenség, egy angyal állt a földi dimen-
zió síkjának kapujában, mosolygott, érezte hívják,
szeretettel szólítják őt szüleinek választott angyal-
társai. Elfogadta a hívást és egy részét besűrítve, a
fizikai világ síkjára lépett. Éreztem Földanya örö-
mét, amint terébe fogadja az újonnan érkezettet.
Szinte fel sem fogtam, amit láttam, megszólalni
nemigen tudtam.

– *Látod gyermekem ez az élet ébredése, amit
szerettem volna, hogy láss.*

– Köszönöm. Kérdezhetek még, bár ennyi
szépség után tán nem ildomos?

– *Kérdezz csak nyugodtan.*

– Mi az a gomolygó szürke felhőszerű, egé-
szen lent a föld légkörében?

– *Azok az emberek nem túl tiszta gondolati
energiái, és a föld, környezeti szennyeződései által
okozott sebek hatásai. Ezek, mint láthatod, át-
nyúlnak a másik közvetlen sík alsó részébe is.
Ezen gondolati energiák asztrális kivetülései, fé-
lelmek és aggodalmak, jó és rossz, földi megnyil-
vánulásainak eredményei, de ezen energiák rövi-
desen törölődni fognak, vagyis átalakulnak.*

– És mi van a tiszta gondolatokkal?

– *A tiszta gondolatok kiáradnak a minden-
ségbe és teremtő energiájukat megsokszorozva,
visszaáramlanak a földre, táplálva az embert, jóté-
kony hatásukkal, lassan, de biztosan eloszlatva a
tudatlanság illúzióját. Amint láthatod, a föld di-
menzionális síkjai kölcsönhatásban vannak egy-
mással. Amiben jelenleg tartózkodsz, egy sűrűbb
rezgésű dimenzió. Minél tisztábbak a gondolatok
és a szándékok, annál jobban emelkedik ez a szint
a felsőbb szintekhez közeli állapothoz. Majd egy
időtlen, de tervezett pillanatban, átbillen a föld
egy tisztább valóságba. A folyamat mely közeleg
elkerülhetetlen, de ez már a következő beszélge-
tésünk része lesz.*

– Köszönöm Istenem.

A távolból hallottam még hangját.

– *Nagyon szívesen barátom.*

Mást, nem is tudtam mondani, a következő
pillanatban a kiskertemben ébredtem. Mosolyog-
tam, az asztal lapja különös rajzolatokat rótt ábrá-
zatomra. Üdének és étellel telinek éreztem ma-
gam. Nos, van mit megosztanom az emberekkel,
ezt gondoltam magamban. Felálltam s léptem
egyet, langymeleg szellő csiklandozott meg, kis le-
vélkét hozva magával mely ruhámhoz tapadt.
Mefogtam és jó mélyen a zsebembe rejtettem, hi-
szen ez a kulcs a titkos világhoz. Eszembe jutottak
ismét kislányom szavai és éreztem, öröm járja át
szívemet. Láttam és éreztem az élet ébredését.